

DISCURSO GRADU

judit

Shan

CASTELLANO

Buenas tardes a todas y a todos: compañeros y compañeras, docentes y familia.

Hoy, viernes 28 de mayo, alcanzamos el fin de una etapa. El súmmum de nuestra trayectoria académica hasta el momento, una cima muy alta, la cual sentíamos inalcanzable. En contra del pronóstico de nuestro pesimismo, lo hemos logrado. Llegado este punto respiramos mejor. Y qué desahogo. Aún así, lo más liberador está por venir, el adiós definitivo vendrá marcado por la pruebas de acceso a la universidad.

Nos ha costado vislumbrar el fin. Podemos equiparar el curso a una carrera de fondo infinita, a la que además, se le han añadido baches en el trayecto, pero, que finalmente nos ha proporcionado resistencia, aprendizaje, flexibilidad mental,...: en sí, madurez.

Colaboradores indiscutiblemente necesarios, habéis sido vosotros y vosotras, el profesorado aquí presente, nuestros acompañantes bien desde nuestros primeros días en este centro, o bien desde que empezamos este intenso trayecto. Siempre tendremos en consideración vuestra labor necesaria, a la que sabemos, le ponéis empeño y cariño a pesar de vuestras circunstancias personales y nuestra poca colaboración en algunos momentos. Os ganáis el cielo al lidiar con los grupos día a día. Nos disculpamos por si alguno de nuestros comportamientos ha sido infantil e inmaduro.

A nuestras familias, gracias por apoyarnos y ser la red en la que yacer si tropezábamos. Sabemos, que nuestro humor no siempre os ha tratado cálidamente. Aprender a gestionarnos emocionalmente ante la adversidad y la presión, es decir, ante bachillerato, es una tarea que no siempre hemos sabido superar y gestionar. Vuestro respaldo y amor siempre presente.

Durante nuestra estancia aquí nos hemos visto crecer y progresar, tanto física como mentalmente. Hemos tenido la maravillosa oportunidad de coincidir con personas y crear vínculos emocionales, que tal vez perduren, o tal vez no. En todo caso, vivirlos y exprimirlos lo máximo posible ha sido y es tanto gratificante como significativo.

Bajo las circunstancias que nos impedían ver la realidad en su totalidad, es ahí dónde se mostraba la fortaleza de los vínculos creados. A través de un mutuo apoyo y del intento de conseguir que aquello que se veía como una enorme montaña, se hiciera poco a poco más llevadero. Así pues: las risas, las clases al Sol, cada momento en el que podíamos estar con nuestros compañeros,... iluminaban el camino, sintiendo el calor que nos proporcionábamos mutuamente que hacía ver que estábamos juntos en esto.

Al final la vida es seguir nuestros objetivos e ir cruzándonos con personas que nos amenicen el camino y nos nutran; sabiendo que en determinado momento coincides con ellas hacia el mismo destino, pero que no es algo que permanece.

Aunque nos sepa mal, los caminos a veces se bifurcan y cada uno toma su rumbo, a partir de ahí, la vida será la que decida si volver a coincidir.

El fin de una etapa implica el inicio de otra, y con ello todo lo que esta nos invoca sentimentalmente: la invasión de la incertidumbre, los miedos, la emoción, la tristeza, el agobio, los pensamientos irracionales,... Nos alertan y nos piden precaución pero supeditarnos a ellos no es una opción. Debemos modularlos e interpretarlos ya que el cambio es la única constante que permanece estable y es inevitable, es aquello que nos hace evolucionar y avanzar hacia donde queremos y hacia quienes queremos ser. Es normal sentir la vulnerabilidad y el sobrecogimiento, pero es necesario saber que la vida no viene definida, somos nosotros y nosotras quienes forjamos el camino que queremos seguir, que siempre va a estar influenciado por las circunstancias. Para abrirlo es necesario fallar. En la equivocación y el error es donde germina el vivir, es su base, porque la vida implica tomar decisiones constantemente, no hacerlo sería permanecer en la estaticidad. Lo escogido no siempre será lo acertado, y está bien, porque aprendemos y continuamos: el mundo no deja de girar, tu no dejas de valer lo que vales y tus seres queridos no dejan ni dejarán de acogerte y quererte, nunca. En base a esto nos formamos, experimentamos para ser quienes somos y por encima de todo generamos nuestras nuevas y mejores versiones.

La idea de marcharnos y dejar atrás la franja temporal que nos consideraba aún dependientes, en cierta manera comodidad, nos apena. Afrontar lo que vendrá nos asusta y aceptar aquello que se supone y se espera de nosotros en la madurez nos presiona, pero es parte del proceso vital. Afrontarlo es lo más sensato, huir de la vida adulta es huir de lo inevitable y no recibirlo con los brazos abiertos, es decir, prolongar el tiempo de vida de la adolescencia, tal vez no nos beneficie y el disfrute de cada etapa en su momento, es necesario.

Este centro para algunas personas ha sido un lugar de paso, recurrente durante tan solo dos años pero que ha dejado constancia; para otros, nuestro día a día desde hace 6 años. En ambos casos, un lugar de cambio, de experiencia y de aprendizaje del cual duele desprenderse, ya que lo hemos considerado cobijo y hogar. Recordaremos el pasado reciente y el día de hoy siempre desde la gratitud y la añoranza; aunque la dureza del trayecto nos haya nublado la percepción del paisaje.

Esperamos que disfrutéis el incierto porvenir y con ello os deseamos lo mejor.

Siempre agradecidas y agradecidos, de corazón.

VALENCIÀ

Bona vesprada a totes i a tots: companys i companyes, docents i família.

Avui, divendres 28 de maig, aconseguim la fi d'una etapa. El sùmmum de la nostra trajectòria acadèmica fins al moment, un cim molt alt, el qual sentíem inassolible. En contra del pronòstic del nostre pessimisme, ho hem aconseguit. Arribat aquest punt es respira millor. I quin alleujament. Encara així, el més alliberador encara no ha arribat, l'adéu definitiu vindrà marcat per les proves d'accés a la universitat.

Ens ha costat albirar la fi. Podem equiparar el curs a una carrera de fons infinita, a la qual a més, se li han afegit dificultats en el trajecte, però, que finalment ens ha proporcionat resistència, aprenentatge, flexibilitat mental,...: en si, maduresa.

És indiscutible que la vostra col·laboració ha sigut necessària, la del professorat aquí present, els nostres acompanyants bé des dels nostres primers dies en aquest centre, o bé des que vàrem començar aquest intens trajecte. Sempre tindrem en consideració la vostra labor, a la qual, sabem que li poseu molt d'esforç i afecte malgrat les vostres circumstàncies personals i la nostra poca contribució en alguns moments. Us mereixeu el cel en bregar amb els grups dia a dia. Ens disculpem per si algun dels nostres comportaments ha estat pueril i immadur.

A les nostres famílies, gràcies per oferir-nos suport i ser la xarxa en la qual jeure si topetàvem amb qualsevol entrebanc.

Sabem, que el nostre humor no sempre us ha tractat càlidament. Aprendre a gestionar-nos emocionalment davant l'adversitat i la pressió, és a dir, davant el batxillerat, és una tasca que no sempre hem sabut superar i gestionar.

El vostre suport i amor sempre present.

Durant la nostra estada aquí ens hem vist créixer i progressar, tant física com mentalment. Hem tingut la meravellosa oportunitat de coincidir amb persones i crear vincles emocionals, que tal vegada perduren, o tal vegada no. En tot cas, viure'ls i esprémer-los el màxim possible ha estat i és tant gratificant com significatiu.

Sota les circumstàncies que ens impedièn veure la realitat, és aquí on es mostrava la fortalesa dels vincles creats. A través d'un suport mutu, l'intent d'aconseguir que allò que es veia com una enorme muntanya, es feia a poc a poc més suportable. Així doncs: els riures, les classes al Sol, cada moment en el qual podíem estar amb els nostres companys,... il·luminaven el camí, sentint la calor que ens proporcionàvem la qual feia veure que estàvem junts en açò.

Al final la vida és seguir els nostres objectius i anar creuant-nos amb persones que ens amenitzin el camí i ens nodreixin; sabent que en determinat moment coincidim amb elles cap al mateix destí, però, que pot ser no perduren.

Encara que ens sàpiga greu, els camins a vegades es bifurquen i cadascú pren el seu camí, a partir d'aquí, serà la vida la que decidirà si tornarem a coincidir.

La fi d'una etapa implica l'inici d'una altra, i amb això tot el que aquesta ens invoca sentimentalment: la invasió de la incertesa, les pors, l'emoció, la tristesa, el desconcert, els pensaments irracionals,... Ens alerten i ens demanen precaució, però, supeditar-nos a ells no és una opció. Hem d'aprendre a modular-los i interpretar-los ja que el canvi és l'única constant que roman estable i és inevitable, és allò que ens fa evolucionar i avançar cap a on volem anar i cap a qui volem ser.

És normal sentir la vulnerabilitat i el vertigen, però, és necessari ser conscient de que la vida no està definida, som nosaltres qui esculpim el camí que volem seguir, el qual sempre estarà influenciat per les circumstàncies. Per obrir-nos pas, prendrem decisions que no sempre resultaran ser les encertades. En l'equivocació i l'error és on germina el viure, és la seva base, perquè la vida implica respondre a interaccions i qüestions, constantment, no fer-ho seria romandre en l'estaticitat. Allò triat no sempre serà correcte, i això ens enriqueix, perquè aprenem i seguim endavant: el món no s'atura, la vida continua, la teva vàlua queda intacta i les persones que t'estimen no deixen ni deixaran d'acollir-te davant cap situació. Sobre la base d'això ens formem i construïm, experimentem per ser qui som i per damunt de tot, generem noves i millors versions.

La idea de marxar i deixar enrere els temps en els quals se'ns considerava depenents, i que ens donaven una certa protecció, ens angixen. Afrontar el que vindrà ens espanta i acceptar allò que es dona per suposat i s'espera de nosaltres en la maduresa ens pressiona, però és part del procés vital. Afrontar-ho és el més coherent, fugir de la vida adulta és donar l'esquena a allò inevitable. No rebre-la amb els braços oberts, és a dir, prolongar el temps de vida de l'adolescència, no ens beneficia, el gaudir de cada etapa en el seu moment, és necessari.

Aquest centre per a algunes persones ha estat un lloc de pas, recurrent durant tan sols dos anys però que ha deixat constància; per a unes altres, el nostre dia a dia des de ja fa 6 anys. En tots dos casos, un lloc de canvi, d'experiència i d'aprenentatge del qual dol desprendre's, ja que l'hem considerat la nostra acollidora llar. Recordarem el passat recent i el dia d'avui sempre des de la gratitud i l'enyorança; encara que la duresa del trajecte ens hagi ennuvolat la percepció del paisatge.

Esperem que gaudiu l'incert avenir i amb això us desitgem el millor.

Sempre agraïdes i agraïts, de tot cor.